

BELLSOLEI. Aquest regne va viure una època molt fosca quan el monarca, del qual no s'ha conservat el nom, va casar-se en segones noces amb una tal Amèlia. Aquesta que, de fet, era una bruixa de les més malvades, va intentar assassinar diverses vegades la seva fillastra, que tothom anomenava Blanca-Neus. Va estar a punt d'aconseguir-ho, però al final va ser durament castigada: els nans que protegien Blanca-Neus li van posar als peus esclops de ferro roent i van obligar-la a ballar a cops de fuet. I així Bellsolèi va retrobar la serenitat que fins llavors l'havia caracteritzat.

• *Jordi Canigó. Blanca-Neus. Barcelona: Llibreria Bonavia, 1951.*

CORVIA. El penya-segat damunt del qual ha estat edificat aquest poble «s'endinsa a la vall com la proa d'un vaixell». No hi queden gaires habitants i gairebé cap dona, ja que totes han acabat per marxar a la ciutat. Els homes van al bar per fer conversa i recordar-se que, per veure una dona disponible, han d'anar a ca la Julieta, o fins al bar de la Maribel, però els dos llocs queden lluny, potser tant com la benzineria més propera, que cau a trenta quilòmetres.

• *Jordi Arbonés. «Boixets», dins Ruleta dolça. Barcelona: Destino, 1994.*

LÚNIA. Un grup d'infants, farts de no poder imaginar el que els abellia, van resoldre marxar de casa seva per sempre, i van posar-se a caminar fins que, arribats en una muntanya, van decidir establir-s'hi i fundar un poble. Aquest poble, que un d'ells va tenir la idea de batejar Lúnia, no figura en cap enciclopèdia ni en cap mapa i, per això, molta gent creu que no existeix. És fàcil de reconèixer, però, ja que totes les cases hi són pintades de colors diversos, segons els gustos dels infants. Amb els anys, els habitants de Lúnia, que es van fer grans i van tenir fills, van continuar conservant el costum de pintar de colors llampants totes les cases del poble, per la qual cosa era el poble preferit de la tardor, l'estació a la qual més agrada de canviar els colors de la natura. També així les oronelles podien trobar-lo més fàcilment per passarhi l'estiu i hi eren ben acollides ja que els

habitants de Lúnia sempre tenien cura que els teulats i els porxos fossin prou nets i sòlids. Als afores Lúnia hi ha un riuet que sembla riure quan raja i que va néixer d'una nit de pluja. Una de les seves feines més preuades és de dur cartes d'amor de lamuntanya cap a lamar.

• *Marta Barceló. Lúnia. Barcelona: La Galera, 1997.*

PIGNAN. Ciutat situada en territori francès, no gaire lluny de la frontera, i on, habitualment, es poden trobar diaris alemanys. De bon matí, alguns carrers per on passa la multitud que se'n va al mercat són curulls «de riques olors nauseabundes». Algun viatger, davant d'aquesta situació, no ha dubtat a cercar l'oficina de turisme per preguntar on podria trobar un lloc potser proper però, en tot cas, més solitari. Pel camí cap a aquest lloc, es pot veure una muntanya que s'assembla força al Fuji-Yama.

• *Vladimir Nabokov. Despair. Londres: John Long, 1937.*

RIDORTA. Després de Llisquents, en direcció al Cimalt,* s'arriba al pla de Ridorta. Vist de més amunt, les separacions entre els horts de regadiu li donaven l'aspecte aproximatiu d'un tauler d'escacs. Aquests horts eren la veritable riquesa del poble, situat una mica amunt del pla, dalt d'un turó. Els habitants de Ridorta devien ser molt treballadors ja que, pels voltants, no s'hi podia veure «ni un pam de lloc vagatiu, ni una mala herba xuclant-se els sucres del terrer». Algú vingut de la plana, en veure treballar les dones al mig dels horts podia arribar a tenir ganes d'ajuntar-se hi per grapejar «la terra tèbia, les fulles humides, l'aigua regalada». Una part del conreu era dedicat a les roses, reservades per la gran festa anual a l'ermita de Sant Ponç.*

• *Víctor Català. Solitud. Barcelona, 1905.*

VALLDAMOR. Més d'una bona minyona, en sortir de Valldamor per anar cap a un mas dels pujols veïns, es deu haver esglaiat, a finals de tarda, en veure el sol pondre's rere lamuntanya. La vermellor solar que impregna la terra sembla eixir de l'infern i qualsevol masover que passi per algun camí

montanyenc banyat d'aquesta llum semblarà tenir l'aparença exacta del més esgarriós dels dimonis.

• *Enric de Fuentes. «El dimoni», dins Amors y amoretas. Barcelona: Llibreria Espanyola, 1903.*

VILATRISTA. Als inicis del segle xx, Vilatrista era una petita ciutat encantadora per algú que vingués, per exemple, de Barcelona. Ho era ja per la natura que l'envoltava, sobretot boscos d'alzines, prades i riuets, i podia semblar estrany que «tenint aquests paisatges, i fent sol, i tenint cames», es podia estar tancat a casa, «entre la foscor i les mosques». Però és que l'altre encant de Vilatrista era el seu nucli d'erudits apassionats que tot sovint es reunien per discutir, llegir i meditar sobre cultura i història. Aquesta societat gairebé ideal, però, va ser trasbalsada justament per l'arribada d'una admiradora barcelonina, fins al punt que una de les xerrades organitzades amb urgència per l'Acadèmia de Bones Lletres local va tenir per tema *De la influència de la dona en les capitals de província*. El jovent, també trasbalsat, va expressar els seus sentiments d'una manera més directa, organitzant un ball d'homenatge a la barcelonina en qüestió. El seu retorn cap a Barcelona va submergir de nou Vilatrista en el seu històric ambient d'avorriments culte.

• *Santiago Rusiñol. Els savis de Vilatrista. Barcelona: Selecta, 1947. Obra estrenada el 1907.*